

іду, бо вже час. Та куда вже вам тепер іти питають. Та маю термін кажу. Ого, буде по вашім терміні, бо то вже полудне, сьміють ся люди. Але так, ет пусте ваше говоренє, ще надоспію на час. Ну, ну, пробуйте. Встаю від стола, а ту ноги ослабли, а голова танцює. Ей, думаю, зле воно, але іду. Якось вийшов я з коршми, тай ніби іду, но все якось боком завертаю, но таки дійшов я до суду на саме полудне. Приходжу, а пан сендзя питає: а ти чого. Та на термін з сусідом що то ми трохи посварились, Вже по терміні, маеш три дни сидіти і кошта платити — каже сендзя. Так то кривда для мене, я нічого не винен, то сусід мене напав. Можеш внести рекурс, а тепер виносись, крикнув сендзя, тай я винїс ся.

Все лихо через бабу, як чоловіка рано закричить, то мусить якесь нещастя приключитись, подумав я, сплюнув тай піїшов в коршму по дорозі міркуючи: Милий Боже, і так досить на сьвіті всякої погани, пощо ти ще бабу сотворив.

